R5166

Death and the Resurrection

மரணமும் உயிர்த்தெழுதலும்

மரணமென்பது ஓர் உறக்கமல்ல; அது அழிவு. மரித்த உடல்கள் அழிகின்றன. ஏனெனில் அழிகிற வேலை அதில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு இழிவு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நாம் சொல்லுகிறோம். அதாவது அந்த சரீரத்தின் திசுக்களின் உயிர் அழிந்து போகும்வரை இந்த அழிவு தொடர்கிறது. அழியும் இந்த முறை மனிதனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இன்னும் தாவர உலகத்திற்கும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறது. வேத வாக்கியங்கள் கூறுகிறதாவது: "மனுபுத்திரருக்கு சம்பவிக்கிறது, மிருகங்களுக்கும் சம்பவிக்கும்; அவர்களுக்கும் இவைகளுக்கும் ஏக சம்பவமுண்டு; இவைகள் சாகிறது போலவே அவர்களும் சாகிறார்கள். ஜீவன்களுக்கெல்லாம் சுவாசம் ஒன்றே; மிருகத்தைப் பார்க்கிலும் மனுஷன் மேன்மையுள்ளவன் அல்ல; எல்லாம் ஒரே இடத்திற்கு போகிறது; எல்லாம் மண்ணிலே உண்டாகிறது; எல்லாம் மண்ணுக்குத் திரும்புகிறது." பிரசங்கி 3:19, 20

"ஆத்துமா" என்ற வார்த்தைக்கு என்ன பொருள் என்பதை ஒரு சிலரே உணர்ந்திருக்கிறதாக காணப்படுகிறது. மனிதனிடம் ஒரு ஆத்துமா இல்லை என்பதும் மனிதனே ஒரு ஆத்துமா என்பதுமே வேத வாக்கியங்களின் போதனை, ஆதியாகமம் 2:7இல் நாம் வாசிக்கிறதாவது: "தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனைப் பூமியின் மண்ணினாலே உருவாக்கி, ஜீவ சுவாசத்தை அவன் நாசியிலே ஊதினார், மனுஷன் ஜீவாத்துமாவானான்." தேவனுடைய வசனம் மனிதனையும் மிருகங்களையும் ஆத்துமா என்றே கூறுகிறது. (எண்ணாகமம் 31:28ஐப் பார்க்கவும்.) சரீரம், ஆத்துமா மற்றும் ஆவி அனைத்தும் ஒரு ஜீவியில் ஒன்றாயிருக்கிறது.

ஒரு நாய்க்கு ஒரு சரீரம் இருக்கிறது. ஒரு நாய் முக்கியமான சக்தியாகிய ஜீவனை பெற்றிருக்கிறது. சரீரம் மற்றும் உயிரோடு கூட ஒரு குணத்தையும் பெற்றிருக்கிறது. ஒரு நாய் மற்ற நாயுடன் வேறுபட்டு இருக்கிறது. ஒன்று பயங்கரமான பெரிய நாயாக இருக்கும். மற்றது மடியில் வைத்து வளர்க்கக் கூடிய வகையை சேர்ந்ததாக இருக்கும். ஒவ்வொரு மிருகத்திற்கும் தனிப்பட்ட சந்தோஷம் மற்றும் துக்கம் இருக்கும். இவைகள் எல்லாம் அனுபவத்தை பெற்று தன்னைத் தானே உணர்ந்து கொள்ளச் செய்யும்.

இதே போல் தான் மனிதர்களுக்கும் இருக்கும். ஒரு சரீரமும், ஒரு ஜீவ சக்தியும் சேர்ந்து ஆத்துமாவை உருவாக்குகிறது. அவனது குடும்ப வாழ்க்கை, அவனது கல்வி, அவனது சுற்றுப்புற சூழ்நிலை, அவனது பிரயாணம் அவனது பொருளாதாரம், அவனது தனிப்பட்ட காரியங்கள் அனைத்தும் சேர்ந்த அவனது அனுபவங்கள் அவனது குணலட்சணத்தை உருவாக்குகிறது. அவனது சரீரமல்ல அவனது ஆத்துமாவே இந்த அனுபவங்களைப் பெறுகிறது. இரண்டு நாய்கள் வெவ்வேறான அனுபவங்களின் கீழ் முற்றிலும் மாறுபாடான குணலட்சணத்தை பெறுவதுபோல, மானிடர்களிடையேயும் இருக்கிறது. வாழ்க்கையின் பல்வேறு அனுபவங்கள் அனைத்தும் அவர்களை சந்தோஷப்படுத்துகிறது. அல்லது துன்பத்தை அளிக்கிறது. படித்தவனாக அல்லது அறியாமையுள்ளவனாக, ஞானியாக அல்லது பேதையாக ஆக்க உதவுகிறது.

மரணத்தில் ஒரு மனிதன் என்ன மேன்மையை பெறுகிறான்?

ஒரு மனித ஆத்துமாவுக்கும் மிருக ஆத்துமாவுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? மனித ஆத்துமா ஒரு உயர்ந்த சரீர அமைப்பையும் மூளையையும் பெற்றிருக்கிறது. இது அவனை உயர்ந்த நிலையில் வைக்கிறது. தேவ கிருபையால் அவன் ஒரு உயர்ந்த மூளையை மாத்திரம் பெறாமல் மிருகங்கள் சில காலத்திற்கு பிறகு மரிப்பது போல மரிக்கும்படி உண்டாக்கப்படவில்லை. மனிதன் என்னென்றைக்கும் ஜீவித்திருக்கும்படி உண்டாக்கப்பட்டான்.

ஏதேனில் கீழ்ப்படியாமையினால் மரண தண்டனைக்கு கீழாக வந்தான். முழு மனுக்குலமும் மரிக்கும் நிலையிலேயே பிறந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு உயிர்ப்பொறியை தன் பெற்றோர்களிடமிருந்து பெறுகிறான். இது இல்லாதிருந்தால் சரீரமானது மண்ணுக்குத் திரும்பும். மனிதன் மரிக்கும்பொழுது, வம்ச பாரம்பரியம், பெற்றோரின் செல்வாக்குடன் சேர்ந்த அவனது அனுபவத்தின் மூலமாக பெறுகிற குணலட்சணம் அழிந்து போகிறது. ஏனெனில் ஒரு சரீரம் இல்லாமல் அது இருக்க இயலாது. வேத வாக்கியங்கள் அறிவிக்கிறதாவது: "அந்நாளிலே அவனது யோசனைகள் அழிந்துபோம். ஏனெனில் மரித்தவர்கள் ஒன்றும் அறியார்கள். நீ போகிற பாதாளத்திலே செய்கையும் வித்தையும் அறிவும் ஞானமும் இல்லையே." (சங்கீதம் 146:4; பிரசங்கி 9:5,10)

அப்படியென்றால் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. மிருகங்களைப் போலவேதான் மனிதனும் மரிக்கிறானா? தேவன் மனிதனுக்கு எதிர்கால வாழ்க்கையை ஏற்பாடு செய்யவில்லை என்றால் மனிதனைப் பொருத்தவரையில் மிருகங்களைப் போலவே அவனும் மரிக்கிறான் என்று நாங்கள் பதிலளிக்கிறோம். தேவன் திரும்ப ஜீவனைக் கொடுக்க உத்தேசித்திருப்பது, சரீரத்தை அல்ல, மரித்த ஆத்தமாவையேயாகும். மரணத்துக்கு சென்ற ஆத்துமாதான் இயேசுவினால் இரட்சிக்கப்பட்டது. (சங்கீதம் 49:15)

உயிர்த்தெழுதல் மூலமாக, தமது அன்பை உலகிற்கு காண்பிக்க தேவன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். வேதவாக்கியங்கள் கூறுகிறதாவது: "காலம் நிறைவேறினபோது தம்முடைய குமாரனை தேவன் அனுப்பினார்." (காலத்தியர் 4:4); "எல்லாரையும் மீட்கும் பொருளாகத் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்த மனுஷனாகிய கிறிஸ்து இயேசு அவரே." (1 தீமோத்தேயு 2:6) "ஒவ்வொருவருக்காகவும்" (எபிரேயர் 2:9); ஒவ்வொரு மனிதனும் மரணத்துக்குள்ளாக போயிருக்கிறான் அல்லது போய்க் கொண்டிருக்கிறான். மீட்பு கொடுக்கப்படவில்லையென்றால், உயிர்த்தெழுதல் இருக்காது. ஏனெனில் அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுகிறதாவது: "மனுஷனால் மரணம் உண்டானபடியால் மனுஷனால் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் உணடாயிற்று. ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறது போல கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாரும் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள். அவனவன் தன்தன் வரிசையிலே உயிர்ப்பிக்கப்படுவான்." (1 கொரிந்தியர் 15:21–23)

இந்த உயிரடையச் செய்தல் தான் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலாக இருக்கும் – ஒரு மரத்துக்கு எருவாய்ப்போன சரீரத்தின் அணுக்களுக்கு அல்ல, ஆனால் ஜீவிக்கு, ஆத்துமாவுக்கு உயிர்த்தெழுதல். உயிர்த்தெழுதலில், "அதற்கு தேவன் தமது சித்தத்தின்படியே மேனியைக் கொடுக்கிறார்." (1 கொரிந்தியர் 15:38) ஒருவருக்கு தனது புதிய சரீரம் எதனால் உருவாக்கப்படுகிறது என்பது பற்றி கவலையில்லை. அவரது அக்கறையெல்லாம் தனது ஆத்துமா – தனது ஜீவியம் – தனது குணலட்சணத்தின் உயிர்த்தெழுதலில் தான் இருக்கிறது. இந்த திரும்ப கொடுத்தல் தான் உயிர்த்தெழுதலின் முக்கிய பகுதி.

தேவன் மனுக்குலத்தை பழைய சீருக்கு கொண்டுவருவதற்கான உறுதிமொழியை கொடுத்திருக்கிறார். அவரது வசனத்தை விசுவாசிக்கிற நாம் மிருங்கள் சாகிறது போலேவே மனிதனும் சாகிறான் என்று நினைப்பதில்லை. மாறாக, மிருகங்கள் மறக்கப்படுகிற நிலைக்கு செல்ல நாம் அனுமதிக்கிறோம். ஆனால் மனிதனை நினைக்கிறோம். மரித்துப்போன நமது பிரியமானவர்களுக்கு, நினைவுச் சின்னம் எழுப்புகிறோம். அது அவர்களது குணலட்சணத்தை குறிப்பிடுகிறது. குணலட்சணம் அழியக் கூடியது அல்ல என்று நமது விசுவாசம் உறுதியளிக்கிறது. ஆனால் அது ஒரு உயிர்த்தெழுதலைப் பெறும். நமக்கு பிரியமானவர்கள் மற்றும் நண்பர்களின் கல்லறைகளில் நாம் காண்பிக்கும் மரியாதை, மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் மூலமாக அவர்களது எதிர்கால வாழ்வில் நமது நம்பிக்கையை குறிப்பிடுகிறது.

ஆதாமிய மரணம் தீர்க்கதரிசனமாக நித்திரை என்று அழைக்கப்படுகிறது

வேத வாக்கியங்களில் தேவன், மரணம் என்பது நித்திரை என்ற எண்ணத்தை வைத்திருக்கிறார். அவருக்கு மரித்தோர்களை உயிர்த்தெழுப்பும் நோக்கமும் வல்லமையும் இருப்பதினால் இது போல அவர்களைப் பற்றி பேசக்கூடும். அவர்களது சரீரங்கள் மண்ணுக்கு சென்றுவிட்டன. ஆனால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தேவன் அறிவார். மனிதர்களை மரணத்திலிருந்து எழுப்புவதும் மரணத்திற்கு முன் அவர்கள் பெற்றிருந்த நினைவுகளை அவர்களுக்கு திரும்பக் கொடுப்பதும் பிரமிக்கத்தக்க வேலையாக இருக்கும். அதை சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனுடைய ஞானமும் வல்லமையும் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடியும். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் மட்டுமே அவர்களுக்கு பிரியமானவர்கள் மரணத்தில் நித்திரையாயிருக்கிறார்கள் என்று கூறமுடியும்.

பழைய ஏற்பாட்டுகால பாத்திரர்கள் **(Ancient Worthies)** நித்திரையிலிருக்கிறார்கள் என்று வேதவாக்கியங்கள் கூறுகின்றன. நாம் வாசிக்கிறதாவது: “தாவீது தன் பிதாக்களோடே நித்திரையடைந்தான்.” (1 ராஜாக்கள் 2:10) அனைத்து இஸ்ரயேலின் ராஜாக்களுக்கும், அவர்கள் நல்லவர்களோ, கெட்டவர்களோ, இதே கூற்றே சொல்லப்படுகிறது. பரிசுத்த ஸ்தேவான் கல்லெறியப்பட்டு “நித்திரை அடைந்தான்.” (அப்போஸ்தலர் 7:60) பரிசுத்த பவுல் கூறுகிறதாவது: “இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களையும் தேவன் அவரோடு கூடக் கொண்டு வருவார்...... கர்த்தருடைய வருகை மட்டும் உயிரோடிருக்கும் நாம் நித்திரை அடைந்தவர்களுக்கு முந்திக் கொள்வதில்லை... கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் முதலாவது எழுந்திருப்பார்கள்.” (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:14-16)

மகிமையான நாளின் காலையில் ஆரோக்கியம் அளிக்கும் தனது கதிர்களுடன் நீதியின் சூரியன் உதிக்கும்போது ஆசீர்வாதமான காலத்திற்கு தேவன் வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருந்த அனைத்தும் கடந்து வரும். (மல்கியா 4:2) இதற்கிடையில் மரித்தவர்கள் காத்திருந்த அந்த நாளில், “பிரேதக்குழிகளில் உள்ள அனைவரும் அவரது (மனுஷ குமாரனின்) சத்தத்தைக் கேட்டு எழுந்து வருவார்கள்.” (யோவான் 5:28, 29) இந்த அர்த்தத்தில் தான் நாம் மரித்தவர்களை நித்திரையிலிருக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறோம். லாசரைப் பற்றி பேசும் போது நமது கர்த்தரே இந்த வார்த்தையை பயன்படுத்தினார். அவர் கூறியதாவது: “லாசரு நித்திரையடைந்திருக்கிறான்.” இயேசுவின் சீஷர்களின் பதிலின் மூலம் அவர்கள் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பதை காண்பித்ததால், “லாசரு மரித்துப் போனான்” என்று வெளிப்படையாகச் சொன்னார். (யோவான் 11:11-14)

பரலோகத்திற்குரிய உயிர்த்தெழுதல்

ஒரு நிலையில் மனுக்குலம் அனைத்தும் நித்திரைக்குச் சென்று மகா ஆயிர வருட நாளுக்காக காத்திருப்பார்கள். அப்பொழுது நீதியின் சூரியன் உதிக்கும். மனுக்குலத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் உயிர்த்தெழுதல் வரும். இரு தனிப்பட்ட மனிதர்கள் ஒரே மாதிரியான சீரழிவில் இராதபடியினால், சிலர் சீக்கிரம் எழுந்திருப்பார்கள், மற்றவர்கள் தாமதமாக எழுந்திருப்பார்கள். உயிர்த்தெழுதலில் அநேக வகுப்பார் உண்டு என்று வேதவாக்கியங்கள் கூறுகின்றன. அவைகளில் ஒன்று “முதலாம் உயிர்த்தெழுதல்” பிரதானமானது அல்லது மிக முக்கியமானது. இவர்கள் நமது கர்த்தரின் சிங்காசனத்தில் இணைந்திருப்பவர்கள். “முதலாம் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பங்குள்ளவன் பாக்கியவானும் பரிசுத்தவானுமாய் இருக்கிறான்; இவர்கள் மேல் இரண்டாம் மரணத்திற்கு அதிகாரமில்லை; இவர்கள் தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் முன்பாக ஆசாரியராயிருந்து, அவரோடு கூட ஆயிரம் வருடம் அரசாளுவார்கள்.” (வெளிப்படுத்தல் 20:6)

இந்த விளக்கம் திரள் கூட்டத்தாரைத் தவிர்த்து, “திவ்விய சுபாவத்தில் பங்கு பெறுகிற” சிறுமந்தைக்கு மட்டுமே பொருந்துகிறது. (2 பேதுரு 1:4) திரள் கூட்டத்தார் உயிர்த்தெழுதலில் ஆவிக்குரிய பூரணத்தை அடைவார்கள் என்று மற்ற வேதவாக்கியங்கள் நமக்கு காண்பிக்கின்றன. ஆகையால் நாம் இவர்களுடையதை இரண்டாவது உயிர்த்தெழுதல், வரிசையிலும், மகிமையிலும் முன்னுரிமையிலும் இரண்டாவதாக இருக்கிறது என்று நாம் நினைக்கிறோம். இந்த இரண்டு வகுப்பாரும் பரலோகத்தில் பேரெழுதப்பட்டிருக்கிற முதற்பேறானவர்களின் சபையை உருவாக்குகிறார்கள். (எபிரேயர் 12:23) இந்த இரு வகுப்பாருக்கும் வித்தியாசம் என்னவென்றால், சிறுமந்தை தாங்கள் காண்கிற கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் வைராக்கியத்துடன் செய்ய முன்னேறுகிறார்கள். ஆனால் திரள் கூட்டத்தார் பலியில் குறைவான வைராக்கியம் உள்ளவர்களாகவும் குறைவான உண்மையுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் கர்த்தரையோ அல்லது அவரது சத்தியத்தையோ மறுதலிப்பதைக் காட்டிலும் ஜீவனைக் கொடுக்கவும் தயாராயிருப்பார்கள்.

நியாயப்பிரமாண நிழலான ஏற்பாடுகளில் இந்த வேறுபாடு காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. லேவி கோத்திரத்தார் இஸ்ரயேலரிலிருந்து ஒரு விசேஷித்த வேலைக்காக பிரித்து எடுக்கப்பட்டது போல, மெய்யான லேவியராக முதற்பேறானவர்களின் சபை உலகத்தாரிலிருந்து அழைக்கப்படுகிறது. இஸ்ரயேலின் ஆசாரிய வகுப்பார், ஆசாரியர்கள் என்றும் லேவியர் என்றும் இரண்டு வகுப்பாராக பிரிக்கப்பட்டது போல, சபையும் இரண்டு வகுப்பார் சேர்ந்ததாக இருக்கிறது. இவர்களில் முற்றும் ஜெயங் கொண்டவர்கள்” “திவ்விய சுபாவத்தில்“ பங்கு பெறுகிறவர்களாகவும் மேன்மையையும் பெறுகிறவர்களாகவும் இருப்பார்கள். திரள் கூட்டத்தார் இந்த கனத்தை அடைய மாட்டார்கள்.

யார் “முற்றிலும் ஜெயம் கொண்டவர்கள்,” என்பதை நாம் வேறுபடுத்திப் பார்க்க இயலாது. திரள் கூட்டத்தார், பூமியிலும் பரலோகத்திலும் சிறுமந்தையுடன் அடையாளம் காணப்படுகிறார்கள். இரு வகுப்பாரும் “முதற்பேறானவர்கள்.” அப்போஸ்தலர் யாக்கோபு கூறுவதுபோல “அவருடைய சிருஷ்டிகளில் நாம் முதற்பலன்களானவர்கள்.” (யாக்கோபு 1:18) இந்த கருத்தை விளக்குவதற்கு நாம் ஸ்டாபெரியின் பாத்தியை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இந்த பெர்ரி பழங்கள் அந்த பருவத்தின் முதற்கனிகளாக

இருக்கின்றன. இதிலும் சில பழங்கள் மற்றவைகளைக் காட்டிலும் சீக்கிரம் பழுக்கின்றன. இப்படி முன்னரே பழுக்கிறவைகள் முதற்பலன்களின் முதற்கனிகள் ஆக இருக்கின்றன. இதே போல் தான் சிறுமந்தையிலும் இருக்கிறது.

பூமிக்குரிய உயிர்த்தெழுதல்

வேத வாக்கியங்களில் மூன்றாவது வகுப்பாராகிய தேவனுடைய உண்மையுள்ள ஊழியக்காரர்கள் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். இவர்களில் அநேகர் எபிரேயருக்கான நிருபத்தில் பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகிறார்கள். நமது இரட்சகரின் வருகைக்கு முன்னரே வாழ்ந்து விசுவாசிகளாக காணப்பட்டவர்களை நாம் பழைய ஏற்பாட்டுகால பாத்திரர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறோம். இவர்கள் நமது கர்த்தரின் அடிச்சுவட்டில் நடக்க சந்தர்ப்பம் பெறாதவர்கள். ஆகையால் அவர்கள் “பரம அழைப்பை” பெறவில்லை. இவர்கள் மற்ற மனுக்குலத்தாரைக் காட்டிலும், “மேன்மையான உயிர்த்தெழுதலை” பெறக் கூடியவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். (எபிரேயர் 11:35) மேலான, ஆவிக்குரிய நிலையில் அல்ல, மனித பூரணத்தில் உடனடியான உயிர்த்தெழுதலாக இருக்கும். ஆனால் மனுக்குலத்தின் மற்றவர்களுக்கு ஒரு ஆயிரம் வருடம் தேவைப்படும். அந்த காலப்பகுதியில் அவர்கள் படிப்படியாக ஆதாமினால் இழந்த ஆதி நிலைமைக்கு வருவார்கள்.

கிறிஸ்துவின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் பழைய ஏற்பாட்டு கால பாத்திரவான்கள் சரீரத்திலும் மனதளவிலும் மனித பூரணத்தில் வருவார்கள். அவர்களது சரீரங்கள் அவர்களது நீதிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதாக இருக்கும். அவர்களுக்கு தழும்புகள் இருந்திருந்தால், அது இனி இராது. அவர்களுக்கு கறைகள் ஏதாவது இருந்திருந்தால், அதுவும் மறைந்து போகும். ஒரு பூரண மனிதனை சித்தரிப்பது நமக்கு சுலபமான காரியமல்ல, ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட பூரண மனிதனை நாம் பார்த்ததே கிடையாது. நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்கள் அனைவரும் பல்வேறுவகையான அபூரணர்களேயாகும். ஆனால் ஒரு பூரண மனிதன் உருவத்திலும் அம்சத்திலும், குரலிலும், பார்வையிலும், கேட்பதிலும், ருசிபார்ப்பதிலும் இன்னும் மற்ற எல்லா உறுப்புகளிலும் இன்னும் மனதிலும் பூரணனாக இருப்பான் என்பதை நாம் அறிவோம்.

கடைசியாக, மீதமுள்ளவர்கள், அவனவன் தன் தன் வரிசையிலே எழுந்து வருவார்கள். (1 கொரிந்தியர் 15:23) அவர்களது விழித்தெழுதல், எந்த நிலைமையில் கல்லறைக்குச் சென்றார்களோ அதே நிலைமையில் இருக்கும். ஏனெனில் பாதாளத்தில் “செய்கையும், அறிவும், ஞானமும் இல்லை.” (பிரசங்கி 9:10) இந்த விழித்தெழுந்திருத்தல் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை. அதற்கான முதற்கட்ட நிலை, “உயிர்த்தெழுதல்” என்ற வார்த்தைக்கு கிரேக்க பதம் “அனாஸ்டசிஸ்” (Anastasis) ஆகும். அதற்கு சரியான பொருள், மறுபடியும் எழுந்து நிற்குதல் என்று பொருள். ஆதாம் விழுந்து போனான். அது முதல் “உலகம் பொல்லாங்கிற்குள் – பொல்லாங்கனுக்குள்” கிடக்கிறது. (1 யோவான் 5:19) ஆகவே மறுபடியும் எழுந்து நிற்குதல் என்பது ஏதேனில் இழந்த பூரணத்திற்கு திரும்புதல் ஆகும். உலக மனுக்குலத்திற்கு உயிர்த்தெழுதல் என்பது இழந்ததை திரும்ப பெறுதல் ஆகும். (அப்போஸதலர் 3:19–21)

மேசியாவின் ஆயிர வருட அரசாட்சி காலத்தில் உலகத்தின் உயிர்த்தெழுதல் நடக்கும். இது தேவனால் நேரடியாக நடைபெறாமல், உயிர்த்தெழுப்பும் வேலை கர்த்தராகிய இயேசுவிடம் கொடுக்கப்படும். (யோவான் 5:28, 29) இதை நிறைவேற்ற முழு ஆயிரம் வருடமும் தேவைப்படும். ஆயிரம் வருட ஆளுகையின் முடிவில் உலக மனுக்குலம் ஆதாம் சிருஷ்டிக்கப்படும் போது இருந்தது போல பூரணத்தில் இருக்கும். தேவனுடைய கிரியையெல்லாம் உத்தமமாயிருக்கிறது. (உபாகமம் 32:4; ஆதியாகமம் 1:31)

முன்னரே சொல்லப்பட்டதுபோல, பழைய ஏற்பாட்டுகால பாத்திரவான்கள் தேவனிடத்தில் விசுவாசமாயிருந்ததற்கு பரிசாக, மற்ற மனிதர்களைக் காட்டிலும் மேன்மையான உயிர்த்தெழுதலில் வருவார்கள். மற்ற மனிதர்கள் எப்படி மரணத்திற்கு சென்றார்களோ அதே நிலைமையிலேயே வருவார்கள்; மரிக்கும்போது இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்; அவர்களது குணலட்சணங்கள் அதே போல இருக்கும். அவர்களது சரீரங்களைப் பொறுத்த வரையில், பூரணமாயிருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் இப்படியாக மனுக்குலம் மரணத்திலிருந்து திரும்ப வரும்போது அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அடையாளங்காண முடியாது. அவர்கள் ஒரே நிறத்தில் கொண்டுவரப்பட்டாலும், ஒரே நாகரீக அம்சங்களை உடையவர்களாக எழுப்பப்பட்டாலும் அவர்களை அடையாளம் காண முடியாது. அவர்கள் மூச்சுத்திணரியோ, குண்டு வெடிப்பினால் சிதருண்டோ அல்லது மிருகத்தினால் வேட்டையாடப்பட்டோ மரித்தாலும் சாதாரண உடல் நலத்தில் முன்பு இருந்ததுபோல வருவார்கள்.

மனுக்குலம் சரீர அடையாளத்தினாலும் மனம் மற்றும் நீதிக்கடுத்த குணலட்சணங்களினாலும் ஒருவரையொருவர் அடையாளம் கண்டு கொள்வார்கள். விழித்தெழுந்திருக்கும்போது பூரண உருவமோ அல்லது சரியாக சமபடுத்தப்பட்ட மூளையுடனோ கல்லறையிலிருந்து வந்தால் அவர்கள் தங்களையே அறிந்து கொள்ள முடியாது; அவர்களது சிந்தை வேறானதாக இருக்கும்; தமது ஞாபக சக்தியால் தன்னை அடையாளங்காண ஒன்றுமிருக்காது. நமது கர்த்தர் சூம்பின கையையுடையவனைப் பார்த்து, “உன் கையை நீட்டு என்றார். அப்படியே அவன் தன் கையை நீட்டினான். உடனே அவன் கை மறுகையைப்போல சொஸ்தமாயிற்று.” இதே போல சொஸ்தமாக்கப்பட்டவர்களாக மனுக்குலம் கல்லறையிலிருந்து எழுப்பப்படுவார்கள். ஆனால் பூரணமுடையவர்களாக அல்ல. புதிய வாழ்க்கையில் ஒரு புது ஆரம்பத்தை உடையவர்களாக எழுவார்கள்.

ஆயிரம் வருட யுகத்தில் நிந்தைக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் உரியவர்கள் பரிசுத்தம் பண்ணப்படுவார்கள்

மேசியாவின் இராஜ்யத்தின் சாதகமான சூழ்நிலைகளின் கீழ் மனுக்குலம் நீதியையும் ஜீவனையுமோ அல்லது அநீதியையும் நித்திய மரணத்தையுமோ தேர்ந்தெடுப்பதற்கு ஒரு சோதனையை தரும்படிக்கு இரட்சகர் அவர்களுக்காக பாவ நிவாரண பலியைக் கொடுக்கிறார். தேவனுடன் முழு இசைவுக்கு வராதவர்கள் நிந்தைக்கும் இழச்சிக்கும் ஆளாவார்கள் என்று வேத வாக்கியங்கள் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றன. (தானியேல் 2:2)

ஆயிரம் வருட சோதனையில் அநேகர் இந்த நிந்தையிலிருந்தும் இழச்சியிலிருந்தும் தங்களை பரிசுத்தப்படுத்திக் கொள்வார்கள். இப்படியாக வருடங்கள் செல்ல செல்ல நிந்தையானது படிப்படியாக ஒழிந்து இகழ்ச்சியானது அழிந்துபோகும். இந்த கருத்து தர்சு பட்டணத்தானாகிய சவுல் விஷயத்தில் விளங்கபண்ணினதை நாம் காண்கிறோம். தேவனுக்கு விரோதமாக தான் போரிடுகிறதை அறிந்தபோது தான் எடுத்திருந்த மார்க்கத்தினிமித்தம் மிகவும் நிந்தைக்குள்ளானார். அவர் தனது விசுவாசத்தை படிப்படியாக தேவனிடம்

காண்பித்தபடியால், இந்த நிந்தையிலிருந்தும் அவமானத்திலிருந்தும் தம்மை சுத்திகரித்துக் கொண்டார். கர்த்தரின் ஊழியத்தின் பரிசுத்த பவுலின் தைரியமும் வைராக்கியமும் தர்சு பட்டணத்தானாகிய சவுலாக இருந்து அறியாமல் செய்த காரியங்களை மாற்றிப்போட்டது. ஆகையால் அவரது நிந்தை நீங்கியது.

உலகமானது இந்த நிந்தை மற்றும் இகழ்ச்சியின் நிலைமையில் மரித்தோரிலிருந்து விழிப்பார்கள். ஆனால் படிப்படியாக கீழ்ப்படிதல் இந்த நிலைமையிலிருந்து எழும்பி, தேவனுடைய சாயலாகிய ஆரம்பகால பூரணத்திற்கு செல்லும். மாறாக தெரிந்தே கீழ்ப்படியாதவர்கள் எழும்பமாட்டார்கள். அவர்கள் கீழே அமிழ்ந்து அமிழ்ந்து கடைசியில் நித்திய அழிவுக்குச் செல்வார்கள். அல்லது பரிசுத்த பேதுரு கூறுவதுபோல செல்வார்கள்: ''புத்தியற்ற மிருக ஜீவன்களைப் போல..... தங்கள் கேட்டிலே கெட்டழிவார்கள்.'' (2 பேதுரு 2:12)

நமது கர்த்தர் தமது முதல் வருகையில் பெரும்பாலான சொஸ்தப்படுத்துதலை ஓய்வு நாளிலேயே செய்தார். இப்படியாக ஆயிரம் வருட யுகமாகிய உண்மையான ஓய்வு நாளில் உலகத்தை சொஸ்தப்படுத்துகிற வேலையை தாம் செய்யப்போவதை அடையாளமாக காண்பித்தார். மனுக்குலமானது கடந்த தண்டனையிலிருந்து விடுதலையாகி சரியான மனித உடல்களுடன், தங்கள் நண்பர்கள் அடையாளம் கண்டு கொள்ளுகிறபடி கல்லறையிலிருந்து எழுந்துவருவார்கள். ஆனால் அவர்கள் சரீர பிரகாரமான, மனதின் பிரசாரமான மற்றும் நீதியின் பிரகாரமான பலவீனங்களை பெற்றிருப்பார்கள்.

மனுக்குலம் உயிர்த்தெழுந்து வருவதற்கான அனைத்து காரியங்களையும் தேவன் கொடுத்திருக்கிறார். மீட்கும் பொருளை மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்துவின் மத்தியஸ்தம் செய்யும் ராஜ்யத்தையும் கொடுத்திருக்கிறார். வரக்கூடிய யுகத்தின் உயர்த்தும் செல்வாக்கு மனித இனத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் ஏழையாயிருந்தாலும் பணக்காரனாயிருந்தாலும், சிறியவனாயிருந்தாலும், பெரியவனாயிருந்தாலும் திறந்திருக்கும். ஆனால் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுவதும், மறுப்பதும், முன்னேற்றத்தின் தீவிரமும் இந்த விஷயத்தில் அவர்களது அக்கறையை பொறுத்து இருக்கும். முன்னேற மறுப்பவர்களும், தங்கள் முன்னேற்றத்துக்கு அக்கறை காட்டாதவர்களும் இரண்டாம் மரணத்தில் அறுப்புண்டு போவார்கள்.

முன்னேற்றதை காண்பிக்காதவர்கள் நித்தியமாய் ஜீவிக்க அனுமதிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்கு காரணம் ஏதுமில்லை. தேவனுடன் பூரண இசைவுக்கு வருகிறவர்கள் மட்டுமே நித்திய ஜீவனைப்பெறுவார்கள் என்று அறிவிக்கிற அதே நீதிதான் அபூரணத்துடன் ஜீவிக்க தொடருகிறவர்களை அனுமதிக்காது. அவர்கள் நீதியுடன் இசைந்திருக்கவில்லை என்பதை தங்களது மனோபாவத்தின் மூலம் காண்பிப்பார்கள், துன்மார்க்கர்களாக வகைப்படுத்தப்படுவார்கள். இவர்களைப்பற்றிதான், ''துன்மார்க்கர் யாவரையும் அழிப்பார்'' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. (சங்கீதம் 145:20)